

Της ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΡΛΕΤΟΥ, μαθήτριας της Γ' τάξης στο Πρότυπο Γυμνάσιο Ζωσιμαίας Σχολής

Η 27η Ιανουαρίου καθιερώθηκε διεθνώς ως Ημέρα Μνήμης των Θυμάτων του Ολοκαυτώματος, με ψήφισμα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών το 2005, 60 χρόνια μετά το τέλος Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Η 27η Ιανουαρίου του 1945 αποτελεί συμβολική χρονολογία για το τέλος του Ολοκαυτώματος, καθώς ήταν η μέρα που το Άουσβιτς απελευθερώθηκε από τον Σοβιετικό Στρατό. Ανάμεσα σε αυτή την ημερομηνία και στις 14 Ιουνίου του 1940, όταν οι πρώτοι πολωνοί κρατούμενοι έφτασαν εκεί, το Άουσβιτς παρουσιάζει μια πολύπλοκη και συνάμα εκπληκτική ιστορία, η οποία εν πολλοίς αντικατοπτρίζει τη γεμάτη μεταστροφές φυλετική και εθνική πολιτική των Ναζί. Μέσα από τον καταστροφικό δυναμισμό του, το Άουσβιτς υπήρξε η φυσική έκφραση των θεμελιωδών αρχών του ναζιστικού κράτους. Στα περισσότερα από εννέα εκατομμύρια θύματα των εγκλημάτων των Ναζί στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, περισσότεροι από ένα εκατομμύριο δολοφονήθηκαν στο στρατόπεδο του Άουσβιτς.

Στην επέτειο της απελευθέρωσης του Άουσβιτς καλούμαστε να αναλογιστούμε τη σημασία του Ολοκαυτώματος ως ρήγματος στην ιστορία και τον πολιτισμό μας. Πρόκειται για ένα τραύμα, που σημάδεψε ανεξίτηλα την Ευρώπη και άλλαξε ριζικά τη θέση της στον κόσμο. Η ιστορία της εξόντωσης των Εβραίων της Ευρώπης υπήρξε ιστορία ακραίας ανθρώπινης βίας και πόνου, έργο εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, που επέτρεψαν να συντελεστεί κάτι τέτοιο. Στη φρίκη του πολέμου και των διωγμών, η αδιαφορία καταδίκαζε σε θάνατο, ενώ η αλληλεγγύη μπορούσε να σώσει ζωές, διασώζοντας και παράλληλα καταδεικνύοντας θεμελιώδεις αξίες του πολιτισμού μας, όπως η αξιοπρέπεια του ατόμου και ο σεβασμός στον άλλον. Υπό αυτήν την έννοια, το Ολοκαύτωμα δεν αφορά μονάχα τους Εβραίους, αλλά και όσους μοιράζονται το παρελθόν και τις αξίες του δημοκρατικού πολιτισμού μας. Δυστυχώς, όμως, σήμερα, 73 χρόνια μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο αντισημιτισμός βγαίνει και πάλι από τη σκιά, απειλώντας τα δημοκρατικά ιδεώδη που επιτεύχθηκαν από την ενωμένη Ευρώπη. Σήμερα, λοιπόν, περισσότερο από ποτέ, διαφαίνεται το χρέος της μνήμης, διότι το παρελθόν χαρακτηρίζει το παρόν μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί, όμως, και η χώρα μας. Στην Ελλάδα, πριν από τον πόλεμο ζούσαν περισσότεροι από 75.000 Εβραίοι, όταν η χώρα απελευθερώθηκε λιγότεροι από 11.000 έλληνες Εβραίοι είχαν επιζήσει. Στα χρόνια της Κατοχής, πολλοί Έλληνες διακινδύνευσαν τη ζωή τους για να σώσουν τη ζωή εβραίων συμπολιτών τους. Δυστυχώς, η κατάσταση σήμερα είναι τελείως διαφορετική. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες, τα ποσοστά αντισημιτισμού κυμαίνονται στο 69 %, καθιστώντας τη χώρα μας «πρωταθλήτρια Ευρώπης». Ο αντισημιτισμός, όμως, δε βρίσκεται σε υψηλά επίπεδα μόνο στην Ελλάδα αλλά σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η ανάγκη της μνήμης, λοιπόν, σήμερα είναι επιτακτική.

Οφείλουμε, όμως, όλοι να σκεφτούμε και τι οδήγησε στο Ολοκαύτωμα, ιδιαίτερα τώρα που η ρητορική μίσους κερδίζει όλο και περισσότερο έδαφος. Ο καπνός των

κρεματορίων ήταν η κατάληξη μιας πορείας που άρχισε με λόγια. Σκληρής προπαγάνδας που μεταφράστηκε σε πράξεις επονομαζόμενες ως «Τελική Λύση». Λόγια που ξεχώριζαν τους ανθρώπους, που στιγματίζαν εκείνους που δεν άνηκαν στην πλειοψηφία, που ζητούσαν από απλούς πολίτες να αντιμετωπίζουν συνανθρώπους τους ως μια επικίνδυνη μολυσματική ασθένεια. Καλούμαστε, λοιπόν, σήμερα, στους δύσκολους αυτούς καιρούς, να κάνουμε πράξη το χρέος της μνήμης, καθώς αν ξεχάσουμε το παρελθόν μας, δεν έχουμε μέλλον. Όσο εύκολο είναι να ξεχνάς, τόσο δύσκολο είναι να θυμάσαι. Και άλλωστε όπως είχε πει ο βρετανός πολιτικός Sir Winston Churchill, «αυτός που αποτυγχάνει να μάθει από την ιστορία, είναι καταδικασμένος να την επαναλάβει».

ΠΗΓΗ: [ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ](#)